

si ad restorationem Ecclesiarum propter nomen Domini de possessionibus vestris, quas redditus dotisque earum fama diuulgante quondam fuisse noueritis, æternam sufficientiam vobis comparantes, eisdem Ecclesiis ipsi conferatis, idoneis viris ad hoc ministerium electis, maximè in illis locis, si oportunitas & vtilitas commendauerit, ordinentur antistites, vbi indicia Ecclesiarum & ædificiorum sedes Pontificales olim fuisse demonstrant, sin autem illius arbitrio & deliberationi qui vel vbi disponantur Episcopi concedimus, cui vicem nostram apud vos Ecclesiastici regiminis per omnia commisimus.

QVERIMONIA AD DOMNVM PAPAM, QVOD MORAVIAM Metropolitano Bauariae iuri subtraxerit, proprioque Archiepiscopo subdiderit, anno 900.

DOMNO sanctæ & Apostolicæ & vniuersalis Romanæ Ecclesiæ Papæ HATHO indignus præsul Monguntiensis Ecclesiæ, cum vniuersis suffraganeis nostræ exiguitati adiunctis, debitum orationis obsequium, & fidelem seruitutem. Nouerit igitur sublimitas sanctitatis vestræ, quod nulla fratrum vnanimitas sanctæ Romanæ Ecclesiæ potestati subiecta fidelior atque deuotior ac subiectior apparet, quàm nos, qui vestræ Dominationi & capiti omnium Ecclesiarum omni mentis intentione subiicimur, plurimum gaudentes in Domino, & in dono gratiæ ipsius, quod per vestram sanctitatem & sapientiam magnificè & amplissimè sedes eiusdem Ecclesiæ dilatatur in religionem diuinam, & in hoc instantissimè precibus incumbimus, deprecantes diuinam clementiam, vt ad altiora semper conscendere vos, & de die in diem meliora sectari atque perficere concedat. De cætero vestræ clementiæ innotescimus, seniore nostrum ARNOLPHVM Imperatorem de huius vitæ exilio migrasse. Sed quod quamdiu in hoc mundo subsistimus per incerta ferimur, nescientes vbi quorundam animæ post hanc lucem mansionem recipiant, vestris quasi prouoluti vestigiis subnixè poscimus, vt animam ipsius vestræ authoritatis potestate à vinculis peccatorum absoluat, quia *quacunque solueritis super terram erunt soluta in cælo*. Tali verò Domino Rectore & gubernatore amisso in nostris partibus vacillauit nauis Ecclesiæ. Quem Regem eligeret paruo tempore in scia mansit, & quia timor magnus aderat, ne solidum regnum in partes se scinderet, diuino, vt credimus, instinctu factum est, vt filius senioris nostri quamuis paruissimus, communi consilio Principum & totius populi consensu in Regem eleuaretur, & quia *Reges Francorum semper ex vno genere procedebant*, maluimus pri-